

‘t Is goed nabij God te wezen

Zingen Psalm 93 : 1, 2 en 3

Zingen Tien Geb.: 9

Lezen: Psalm 73

Zingen Psalm 25 : 7 en 8

Zingen Psalm 73 : 12

Zingen Psalm 68 : 10

Geliefden, het Woord des Heeren, dat wij u heden willen ontvouwen staat geschreven in Psalm 73, de verzen 23 en 24:

Ik zal dan geduriglijk bij U zijn; Gij hebt mijn rechterhand gevat; Gij zult mij leiden door Uw raad; en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen.

We willen twee gedachten uit de tekst naar voren brengen:

1e: Wij bij God

2e: God bij ons

Als u het boek van de Openbaring aan Johannes wel eens met nadruk leest, zult u bemerken dat, naarmate de wederkomst van Jezus Christus, de dag des Heeren, nader komt, het ongenoegen Gods over de ongebondenheid en de zonden der mensheid zich steeds krachtiger zal openbaren. Als de bazuinen geblazen zullen worden en de fioelen, dat zijn de schalen, van Gods gramschap over deze wereld zullen worden uitgegoten, dan zullen de slagen, die de mensheid treffen, steeds zwaarder drukken en ze zullen de mond van de mens steeds verder openen in zijn lastering tegen God. Elke keer, wanneer er een bazuin geblazen had, wanneer er een fiool was uitgegoten en de smart onder de mensen vergroot werd, werden ook de lasteringen tegen God vergroot. Maar, en dat is de andere kant, naarmate God Zijn toorn steeds heviger uitgiet over de zonden der mensen, en naarmate de dag van Christus nadert, zo stort Hij ook Zijn liefde en barmhartigheid steeds inniger, steeds rijker en steeds hartelijker uit over Zijn volk. Want vroeger op de catechisatie hebben we al geleerd: In de deugden van God is eigenlijk geen scheiding. De eigenschappen van God zijn in God ondeelbaar.

U kent wel het voorbeeld van de zon – ik heb dit wel eens meer gebruikt en ik weet geen beter voorbeeld en wil het weer opnieuw gebruiken – de stralen van de zon zijn op zichzelf gezien allen hetzelfde; alleen, was smelt en klei wordt hard. Zo is het nu ook, als God steeds dichterbij de mensen komt; dan is dat een oordeel voor de goddelozen, maar het is tot inniger vreugde van Gods volk. Want als dan tegen dat Christus terugkomt de nood van de mensen zo groot is, dat ze God lasteren vanwege de plagen, dan begint de Kerk te zingen: “Kom Heere Jezus, ja kom haastelijk.” Dan wordt

die band, het verlangen en het heimwee naar de gemeenschap zo sterk, dat ze zeggen: “Heere, scheur toch de Hemel, kom toch neder, verlos toch Uw erve en sterk haar, want zij is moede geworden.” Wat zich nu in het groot afspeelt in deze wereld, dat speelt zich in het klein af in het hart van een gelovige; zo menigmaal, als wij ons door onze zonden Gods toorn en ongenoegen waardig maken. Want dat doen ook Gods kinderen! Het ongenoegen Gods blijft branden over de zonden, zolang we in de wereld zijn, en al zou God ons niet meer verdoemen om onze overtredingen, nochtans zullen we wel zolang we in dit leven zijn, de tuchtroede Gods over onze afdwalingen steeds opnieuw, en naar de mate van ons afwijken, steeds harder en steeds zwaarder op ons voelen drukken; want de Heere kastijdt degene, die Hij liefheeft (Spr.3:12). Hij bezoekt onze ongerechtigheden en Hij stelt onze heimelijke zonden in het licht van Zijn aangezicht. Maar dan is het ook waar, dat naarmate Hij dan nader tot ons komt om onze zonden aan ons te bezoeken en onze ongerechtigheden ons voor ogen te stellen, dat Hij zich in inniger ontfermen over ons neerbuigt, nadat Hij met ons uitgetwist is. En zo troost Hij ons!

Dat zien we duidelijk in deze geschiedenis van Asaf, of zoals Calvijn denkt van David. Maar dat doet er ook eigenlijk niet toe of het nu een Psalm van David is, die aan Asaf is overgegeven ter wille van de zang, of dat het nu oorspronkelijk een Psalm van Asaf is. Calvijn helt ertoe over, om te zeggen: Het is een Psalm van David; maar wij zijn gewoon om te zeggen: Het is een Psalm van Asaf, zoals Asaf het ervaren heeft. Laten we het bij dat laatste dan maar houden. Zo staat het tenslotte ook hier in de Psalm: Een onderwijzing voor Asaf. We houden het er dus op, dat het een Psalm is van Asaf en die strijd, die ik zojuist zo met een enkel woord tekende, is ook in het hart van de gelovige Asaf.

Want Asaf was een gelovige, dat staat als een paal boven water. Dat blijkt uit het verdere van deze Psalm, hoe verkeerd hij ook van God gedacht heeft en welke opstand er in zijn leven tegen Gods bestel ook geweest is. Is het u nooit opgevallen, dat de mens die niet gelooft, dat God hemel en aarde gemaakt heeft, die niet gelooft dat God alle dingen regeert, dat die er zich weinig over bekommeren zal dat de “slechte mensen” soms voorspoed hebben in dit leven, en wat de wereld dan noemt de “goede mensen”, soms veel tegenspoed hebben.

Ze lachen er om. Ze zeggen: “Alles is toch aan het fortuin overgelaten? Daar is geen God, Die de wereld bestuurt. Alles is een samenspel van toevalligheden.” Maar juist naarmate dat we geloven dat God de wereld regeert, wordt de disharmonie, die we vaak zien in deze wereld, moeilijker voor ons te verteren. Als ik geloof, dat God de haren van mijn hoofd geteld heeft, als ik geloof dat er geen musje van het dak valt, zonder de wil van mijn hemelse Vader. Waarom dan die onbegrijpelijke problemen, die onoplosbare raadsels? Waarom gaat het dan de goddelozen wel en waarom zijn mijn bestraffingen er dan elke morgen? Dit is juist voor de mens, die gelooft in God, altijd weer opnieuw het probleem. Ja, we kunnen het nog wel verteren

als we zoiets lezen in de boekjes van de kerkgeschiedenis; of in de geschiedenis, die ons in de Bijbel is overgeleverd. Ach, als we dan lezen van de tijd van de verdrukkingen, van de tijd van de louteringen, van de tijd van Nero en van Alva, dan kunnen we dat nog met een zekere instemming lezen en dan zeggen we: Ja, toen is de Kerk toch verdrukt en we lezen met weemoed en soms met tranen in onze ogen de geschiedenis van Felicia en Perpetua, van al die getrouwen, groot en klein, die zich om de naam des Heeren hebben overgegeven. Maar wij staan achter deze tegenheden, deze drukwegen, die de Kerk heeft moeten doormaken en wij zien de goede uitkomst. We geloven, dat zij, die verscheurd werden door de wilde dieren, die gehangen werden en onthoofd en verbrand werden, opgingen tot Gods altaar, dat zij uit dit moeilijke en zorgvolle leven verlost naar hun Koning heengingen en wandelen in lange witte klederen. Als we de geschiedenis der Kerk lezen, dan zien we altijd weer de goede afloop. Neem de geschiedenis van David; wij weten dat, na de woestijnreis, de troonsbestijging is gekomen en dat God tot in goede ouderdom hem tot een Schild geweest is. Wij weten van Daniël, dat hij niet alleen in de leeuwenkuil is neergelaten, maar dat hij ook bewaard is, toen hij daar tussen de leeuwen was, die hem niet beschadigd hebben.

Maar nu ons eigen leven, waarvan we de uitkomst vanzelfsprekend niet van te voren zien. Waar we door het geloof moeten leven, dat God het maken zal. Zoals tenslotte Jozef, Daniël, David en al die mannen en vrouwen door het geloof geleefd hebben. Daniël kreeg ook niet op een briefje uit de hemel: "Daniël als je straks in die leeuwenkuil zal gaan, dan zal geen leeuw je beschadigen." De drie mannen Sadrach, Mesach en Abednego hebben ook geen stem uit de hemel gehad van: "Doen jullie het maar gerust, want voor dat vuur, daar behoeven jullie niet bang voor te zijn." O nee, ze zeiden tegen de koning: "Wij geloven in God, we geloven, dat God machtig is om te redden, maar als Hij ons niet redt, o koning, dan zullen we toch voor uw god niet buigen." Dus er staat helemaal niet zwart op wit, dat de vlammen hen niet beschadigen zouden, want dan zou het geloof geen geloof meer zijn. Hierin is juist hun geloof beproefd, dat ze in het midden van hun ellende geloofd hebben: God zal het maken, hoe het ook mag tegenlopen. Daarin komt juist de ware aard van het geloof openbaar. Maar voordat Asaf zover was, dat hij zei: "Het is mij goed nabij God te zijn; ik zal dan geduriglijk bij U zijn." Eer dat hij zover was, is er ook een felle strijd in zijn leven ontbrand. Het heeft gebotst, het heeft gestormd. De wateren, de kokende zee was over hem heen gegaan. Hij wist het niet meer, hij kon er niet meer bij. De levensraadselen stapelden zich in zijn leven op. Hij zag het toch voor ogen. Als er een God is, Die regeert, als die God rechtvaardig is en als het een genadig en een barmhartig God is, waarom hebben dan de goddelozen geen banden tot hun dood toe? Waarom is hun kracht fris? Waarom zijn ze niet in de moeite als andere mensen, en worden met andere mensen niet geplaagd? Ach, afgezien van het feit, dat een mens die zelf in moeilijkheden zit, meent, dat die zorgen

aan het huis van zijn buurman voorbijgaan, denk ik toch, wanneer Asaf in de huizen van de goddelozen, één voor één, een kijkje genomen had, dat er ook nog wel wat anders openbaar gekomen was, dan: Ze hebben geen banden tot hun dood toe, hun kracht is fris en ze zijn niet in de moeite als andere mensen en ze worden met andere mensen niet geplaagd.

Zo denken we vaak als we zelf in de ellende zitten. Als we dan op de koop toe nog medelijden krijgen met onszelf, als God het dan maar niet goed doet in ons leven, dan hebben we vaak de gedachte: de burens, die andere mensen, die gaat het maar goed, maar mijn bestraffingen zijn er elke morgen. Zo is het in het leven van Asaf gegaan en ach, helaas, zo gaat het ook in ons leven nogal eens. Juist als we geloven dat God de wereld regeert, dat God ons leven in Zijn hand heeft, dat God de Kerk regeert, dat Hij een nauw oog heeft over Zijn uitverkorenen, dat Hij Zijn gemeente bewaart als de appel van Zijn oog, juist dan botst het soms in ons leven, zodat we zeggen: “Heere, hoe kan dat nu met Uw genade en met Uw liefde, met Uw barmhartigheid en met Uw vaderlijke leiding bestaan? Hoe kan dat nu?” Sommige gezinnen, sommige harten worden toch getroffen met slag op slag. Zulk een baaiert van zorgen, van stormen, van ellende, dat, als je het zo ziet, als je er persoonlijk inziet, dat je toch zegt: – wanneer je niet in dat Heiligdom bent – “Heere, het spijt me, maar U doet het niet goed; U doet het werkelijk niet goed.” En bij dit alles is nog gekomen, dat Asaf nijdig werd. Nijdig op de dwazen. De diepe oorzaak daarvan was, dat hij nijdig was op God. Hij kon het niet verkroppen en hij kon het niet dulden. En, zei ik straks, hij kreeg medelijden met zichzelf. Want hij zegt: Ik ben tevergeefs vroom geweest. Ik heb tevergeefs God gediend; en daar komt “de farizeeër” in het leven van Gods kind openbaar. Ik heb mijn handen tevergeefs in onschuld gewassen, dat wil zeggen, ik heb met die goddelozen niet meegedaan. Ik heb met de wereld niet meegedaan, ik ben niet goddelooslijk van mijn God afgegaan en dat mij dat nu treffen moet, dat zulk een zee van ramp over mij moet gaan. Ziet, dezen zijn goddeloos; nochtans hebben zij rust in de wereld en zij vermenig-vuldigen het vermogen. Immers heb ik tevergeefs mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen. Ik heb met hun goddeloosheid niet meegedaan. Ik heb altijd getracht de Heere te dienen. Ik ben altijd getrouw naar het huis des Heeren opgekomen en het was geen uitwendige zaak, want zegt hij: “Immers heb ik tevergeefs mijn hart gezuiverd, en mijn handen in onschuld gewassen.” Niet zoals Pilatus, die Jezus overgeeft en dan zijn handen in onschuld wast. Nee, zo niet, want hij zegt: Ik heb mijn hart gezuiverd en ik heb mijn handen in onschuld gewassen; dat wil zeggen: “Mijn hart paarde zich aan mijn daden. Ik ben van de weg des Heeren niet goddelooslijk afgegaan.” Nu, dat is goed Asaf, maar als je nu gedaan hebt, al hetgeen u bevolen is, zo zegt: “Wij zijn onnutte dienstknechten, want wij hebben maar gedaan hetgeen wij schuldig waren te doen.”

Laat ons er erg in hebben. Ook bij ons! En dat komt vooral uit, als de Heere het goud gaat smelten, als Hij ons in de smeltkroes brengt, dan komt

openbaar, hoeveel farizeïsme ons leven nog aankleeft en hoe heimelijk, of meer openbaar, altijd weer opnieuw, “de goddeloze” in ons hart op de loer ligt en de duivel ons aanvecht om ons van onze rust en vrede te beroven. Want hij weet het wel, wanneer wij in onszelf enige waardigheid gaan vinden; al is het dat we waardigheid vinden in die dingen, die we door de Heilige Geest hebben mogen doen, namelijk het zuiveren van ons hart en het in onschuld wassen van onze handen, dan is de genade teniet gemaakt; dan leven we niet meer van de goedgunstigheden van God, maar dan hebben we Gods genade gedeeld en vermengd met onze goede werken. Dan verdwijnt de verwondering over Gods trouw en Gods liefde. Dan willen we op één been verder hinken. Ja, God nog wel tot een Hulp hebben, maar dat wij de weg gaan. En dat laat de Heere nooit toe. Hij wil, dat we ons gehele leven lang van genade zullen leven; dat we ons gehele leven lang zullen ondervinden, van stap tot stap, niet uit ons, maar alleen uit Hem. Daar gaat Hij ook Asaf in oefenen.

Geliefden, kent u ook deze geloofsoefeningen in uw leven? Asaf was van God af, ver van God weg. Kan dat? Er staat toch, dat de ogen des Heeren de ganse aarde doorlopen? En neem Psalm 139, waar gesproken wordt: “Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie Gij zijt daar.” Kan de mens ver van God zijn? God is toch overal? Daar hebt u gelijk in. Asaf bedoelt hier ook niet dat er zich ooit een schepsel uit de alomtegenwoordigheid Gods zou kunnen ontwringen; dat wist Asaf ook wel. Maar Asaf heeft hier het oog op de “genadige” tegenwoordigheid Gods. Dus in algemene zin kan een mens nooit verder van God af of dichterbij God komen; want God is overal. Maar in bijzondere zin, dan kan het, dat we ver van God zijn, namelijk van Zijn genade, van Zijn barmhartigheid, en van Zijn goedertierenheid en dat bedoelde hij. Asaf kende tijden, dat hij dicht bij God was, maar nu leeft hij uren, dagen, en misschien wel maanden, dat hij ver van God is en dat het handelen van God steeds vreemder voor hem wordt, zodat hij zich steeds meer opwindt. Hij zegt: Als mijn hart opgezwollen was, zoals deeg opzet, waarin een stuk gist in verwerkt is. Zo was het hart van Asaf opgezwollen, als een brood, waar gist in zit. Asaf werd groot, maar tegen God. In zijn hart giste het; God doet het niet goed en Asaf werd nijdig. Eerst heeft hij gebeden. Dat gaat zo, als God met ons door moeilijke wegen gaat; als Hij ons door donkere dalen leidt, dan zijn we aanvankelijk geneigd en genegen om onze knieën te buigen. Als we het gevaar aan zien komen, dan zijn we allemaal wel bereid om te zeggen: “Heere bewaar me; spaar mijn vrouw; denk aan mijn kindertjes. O Heere, raap me niet weg!” Maar, als het gevaar al dichterbij komt, als God ons aangrijpt, als Hij ons met mond en neus in het stof drukt, als slag op slag ons treft, als onze rug een brug wordt, waarover de goddelozen gaan, dan houdt ons vlees het niet uit om te bidden. Dan zijn er tijden in ons leven, dat we met Asaf zeggen: “God doet het niet goed en bidden helpt toch niet. Het komt, zoals het komen moet.” Calvijn schrijft van een zeer groot geleerde, een zekere Brutus, een stoïcijn, die hoog

opgegeven had van de voorzienigheid en van de leiding van God, maar toen een zekere Antomides hem overwon en hij geveld werd door de wijsheid van een andere wijsgeer, toen lasterde hij God en riep uit: “Er is geen voorzienigheid en er is geen leiding, het ganse leven is afhankelijk van het fortuin, dat wil zeggen: “Het komt, zoals het komt, of dat je bidt of vloekt, het helpt allemaal niet. Het komt door het blinde noodlot.” En ik weet wel, al is er diep in ons hart een besef, dat er een God is en dat God alles regeert en bestuurt, dan is dit toch de grootste moeilijkheid in het leven van de christenen: Om altijd te geloven, wat Asaf belijdt, wanneer hij in Gods heiligdom inging, namelijk dat God ons leidt.

O geliefden, hiervan hebben we maar een klein weinigje in de praktijk van ons leven. De beoefening hiervan is ”bovennatuurlijk” en dat komt inzonderheid uit, zeg ik, als God ons neerdrukt. Zo heeft Asaf geworsteld met een opgezwollen hart, totdat het in zijn leven gekalmeerd was? Totdat hij weer terug kwam naar God? Totdat hij de werkelijkheid ging zien? Wel nee, mensen, als God ons aan onszelf overliet en met ons wachtte, totdat wij de werkelijkheid gaan zien, dan daalden we allen in het eeuwige verderf. In Asafs leven is God het moede geworden. God heeft er een eind aan gemaakt. De Heere is tot Asaf gekomen, want zo belijdt hij: “Gij hebt mijn rechterhand gevat.” Dat eerste, “ik zal dan geduriglijk bij U zijn”, dat is gevolg van: “Gij hebt mijn rechterhand gevat”. Maar dat ziet hij dan ook, wanneer hij in Gods heiligdom ingaat.

Ach, Asaf was niet als die mensen, die weten dat zij kinderen van God zijn, aler zij gered zijn. Het is een kwalijke zaak, wanneer mensen – en dan kan het nog zijn, dat er een beginsel van het geestelijk leven waarachtig in hun hart verheerlijkt is – zo goed weten, dat ze gered zijn; dat ze kinderen van God zijn. Over het algemeen leven zulke mensen bij wat vage kenmerken, die door anderen aangepreft zijn, of, die zij zelf bij het schaarse licht, dat in hun ziel straalde, ontdekt hebben. Maar zij leven niet bij de Heere: “Zij leven bij een waarheid, bij een psalm, of bij een merkelijke omkeer, of bij een bijzonder voorval, of bij een krachtige uitredding en dáár zult u ze dan ook over horen spreken. Dat is hun God, en dat is hun zaligheid. Geen verbroken hart, geen ziel vervuld met de genade en de liefde van God. Maar: “Ik hoor erbij. Ik heb ook wat beleefd. Ik heb ook wat meegemaakt en durf eens te zeggen, dat het niet van God is.”

Zo, en dan soms anderen kapittelen. Dan soms leven bij een hele sliert van allerlei vrome, door mensen gestelde, wettische regels, waar je koud van wordt; hard, spijkerhard. Neen, zo was het bij Asaf niet. God heeft Asaf in Zijn heiligdommen gebracht. U weet, daar waren in de Tempel en in de Tabernakel verschillende heiligdommen en dat bedoelt Asaf. Wij hebben die heiligdommen niet meer schaduwwachtig, maar wij hebben die heiligdommen wezenlijk en werkelijk. Die heiligdommen zijn in Christus Jezus, Die de tempel van God is. Nu heeft God Asaf in die heiligdommen gebracht. In die heiligdommen is er maar Eén groot, daar geldt het werk van de mens niet,

want het ganse heiligdom was vervuld van Jezus Christus. Alles, de priesters, het altaar, het offer, het vuur, de lamp, alles getuigde van Hem, Die in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. Eén ding geldt in dat heiligdom, “genâ, o God, genâ”. Alles wat de Israëliet meebracht naar dat heiligdom, dat was een zondig hart, zijn verloren leven, zijn opstand en zijn tegenstand, dat was alles! Geen werk, geen gerechtigheid, zelfs het offer, wat hij meebracht, was nog geen betaling voor de zonde, het was slechts een schaduw van het offer van de Heere Jezus Christus.

Als hij in die heiligdommen binnengaat, dan ziet hij pas, Wie God is. En dan ziet hij ook pas, wie hijzelf is. Dan geeft hij zich restloos aan God gewonnen. Dan zegt hij: “O God, ik ben een groot beest voor U! Gij doet het goed, maar ik heb het verkeerd gedaan. Een groot beest, maar Gij doet het goed. Ge doet het goed met mij, Gij doet het ook goed met Uw Kerk en Gij doet het ook goed met de wereld, want al die voorspoed van de goddelozen, het is schijn. “Immers zet Gij hen op gladde plaatsen; Gij doet hen vallen in verwoestingen. Hoe worden zij als in een ogenblik tot verwoesting, nemen een einde, worden te niet van verschrikkingen! (Ps 73:18 en 19). Maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te wezen, Ik zal dan geduriglijk bij U zijn. Gij hebt mijn rechterhand gevat.”

Dus het komen in het heiligdom is het gevolg van het vatten van Asafs rechterhand door de Heere. Gij hebt het gedaan! De rechterhand is het symbool van de levende persoonlijkheid. Met mijn rechterhand werk ik. Natuurlijk, er zijn wel enkele “linkse” mensen, zoals ik, die mogen dan lezen: “Gij hebt mijn linkerhand gevat,” dat betekent dan hetzelfde. Wij werken met de rechterhand en wij schrijven met de rechterhand, we openbaren ons leven met onze rechterhand, dat is de verpersoonlijking van onszelf. Dus als Asaf hier zegt: “Gij hebt mijn rechterhand gevat,” dan betekent dit eigenlijk: “Gij hebt mij bij het leven gevat.” God grijpt de mens niet in zijn kraag, maar God grijpt de mens in zijn hart. Hij grijpt mij bij mijn leven, bij mijn zijn, binnen in mijn hart en als Hij mijn rechterhand vat, dan vat Hij me gans en al, dan ben ik in Gods hand, door Zijn hand gegrepen, dan heeft Hij mijn gehele bestaan gevat, dan heeft Hij mij in mijn denkleven, dan heeft Hij mij in mijn wilsleven, dan heeft Hij alles. Dat grijpen van de rechterhand, dat geeft ook het oogmerk van dat grijpen weer. De politie grijpt je in je kraag en die stelt je voor het gericht, maar God grijpt je in je hart. Hij neemt je leven en Hij keert het om. Hij keert het om uit genade. O zeker, daar komt wel gericht bij te pas, maar een geheel ander gericht dan het gericht waarin de boosdoener voorkomt, die straks in eenzaamheid moet kwijnen in de cel. Het gericht van God, waar de zondaar voor gesteld wordt, is een echt gericht, waarin ik me restloos aan God gewonnen geef. Het is een gericht waarin ik de hoogste Rechter billijk in Zijn uitspraak: “Gij zijt des doods waardig.” Maar juist in dat gericht laat God mij zien, steeds weer opnieuw, dat Hij de straf, die ik mij waardig maakte, die ik naar recht moest ondergaan, waaronder ik verzinken moest, gelegd heeft op het hoofd van Zijn lieve Zoon en dat door Zijn

striemen, mij schuldige, vergeving en genezing ten deel is geworden. Dan keert het oordeel weder tot gerechtigheid. O, hierin ligt een wereld van ontferming. Dan grijpt God Asaf bij zijn rechterhand. Dan keert Hij zijn denken om. Hij keert zijn hartstochten om. Hij keert zijn wilsleven om. Hij keert alles naar Hem toe! Gij hebt mijn rechterhand gevat. Nee, nu rukt Asaf zich niet meer los. Dat heeft hij vóór deze gedaan. Als een dwaas kind heeft hij zich losgerukt en hij is zo pardoos het verkeer van deze wereld in gestormd en hij is bont en blauw door al de botsingen, die hij meegemaakt heeft. En als hij dan ten einde raad wegzinkt in de warboel van zijn denken en in de nevelen van de raadselen van het Godsbestuur, dan grijpt God de drenkeling Asaf bij de hand. GIJ hebt mijn rechterhand gevat! Dan gaat Asaf niet naar de gevangenis, maar dan gaat Asaf naar Gods heiligdom. O, dat is het onuitsprekelijke van Gods vatten. Wanneer God ons vat, ons grijpt, dan zegt Hij: “Kom voor Mijn gericht, laat ons te samen richten.” Dan luidt het: “En al waren uw zonden als scharlaken, dan zal Ik ze maken wit als de sneeuw, en al waren ze rood als karmozijn, Ik zal ze maken als witte wol.”

Gij zult mij leiden door Uw raad; en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen.

Daarover wil ik nog spreken, nadat we gezongen hebben uit deze zelfde Psalm en daarvan het twaalfde vers: ‘k Zal dan gedurig bij U zijn, en wat verder volgt.

Geliefden, in dat heiligdom ontsluit zich de weg des Levens, want nu zegt Asaf: “Heere, Gij zult mij leiden door Uw raad; en ik zal geduriglijk bij U zijn.” Zonder onderbreking. O nee, niet dat Gods kinderen daar altijd de troost van hebben. Als dat waar was, dan zou Asaf niet gemurmureerd hebben. Als hij altijd geloofd had: “Gij hebt mijn rechterhand gevat,” dan was hij nooit tot de ontboezeming gekomen van: “De Heere doet het niet goed; de Heere doet het verkeer. Zou God het wel weten? Zou er wetenschap zijn bij den Allerhoogste? Alle dingen komen, zoals ze komen moeten. Bidden of vloeken, het laat alles zoals het is.” Nee, als Asaf altijd geloofd had: “Gij hebt mijn rechterhand gevat,” dan was hij tot deze dwaasheid niet gekomen. Maar als Asaf zich losrukt van God en als hij wegzinkt in het moeras van hetgeen hij ziet, o dan laat God hem niet los! Dat is nu het voorrecht een kind Gods te zijn, gelovige te zijn, te behoren tot de Kerk van Jezus Christus. Gij hebt mijn rechterhand gevat en nu zult Gij mij leiden door Uw raad.

Wij willen niet aan de leiband lopen, dat ligt ons niet. Wij willen medezeggenschap hebben. Inspraak hebben, ook in het geestelijke. Natuurlijk, als we onze weg gaan, dan hebben we wel graag dat de Heere bij ons is en dat de Heere alle vijanden voor ons aangezicht opruimt, en dat Hij onze weg vlak maakt, maar wij willen de marsroute voorschrijven en graag krijgen, hetgeen wij ons voorgesteld hebben. Maar o wee, als de weg van God met ons, afbuigt van hetgeen wij ons voorgesteld hebben, dan blijkt wel wat

er van nature in ons hart leeft en ook na ontvangen genade ons altijd weer opnieuw op een zijspoor brengt. Want, dat niet onderworpen zijn aan de wil des Heeren, dat is het zwaarste kruis, wat we op de aarde moeten dragen, dat we onze eigen weg gaan en dat laat de Heere nooit toe. De Heere wil nooit alleen als een Hulp bij ons zijn, zo in de zin van: Wij gaan vóór en dan mag de Heere helpen. Nee, de Heere wil voorgaan, de Heere wil dragen en de Heere wil onze Leidsman zijn. Maar dat houdt dan ook in, dat wij ons moeten laten leiden. Ach, het is niet goed gezegd: Dat we ons mogen laten leiden, want het leiden Gods, is het leiden van de Herder, Die de schapen brengt in de grazige weide, en aan de zeer stille wateren. Het leiden Gods, ik zeg het nog eens, dat is niet bij je kraag gepakt worden en zoveel dingen moeten doen, waar je toch eigenlijk geen zin in hebt en zoveel dingen niet mogen doen, die je toch zo graag zou willen doen. Het leiden Gods, dat is lieflijk omgebogen worden in je hart; om te zien, dat God het goed doet en dan zie ik, dat ik het verkeerd gedaan heb.

Dan zeg ik: “O God, houd me vast; houd mijn beide handen met Uw hand omklemd; wees mij een vast Geleide op het smalle pad; laat me niet alleen gaan! Gij zult mij leiden door Uw raad, beter is “naar” Uw raad.”

Ach, dat is dat Goddelijke raadsplan, waar ik van nature tegenop bots, dat Goddelijk plan, dat Hij heeft met de wereld, met de mens, met Zijn Kerk; maar ook met de goddelozen, dat alles gaat, zoals God het wil. Gods raad. Wat is het zalig, als we het hart van de raad Gods mogen ontdekken in de openbaring van Gods barmhartigheid in het aangezicht van de Heere Jezus Christus. Dan is die raad Gods enkel tot heil van Zijn gemeente, van Zijn Kerk en tot luister van Zijn Naam. Dan is er in die raad van God niet één regeltje tot mijn nadeel en tot uw nadeel. Dan is het goed, doorlouterd goed. Wat goed? Ja! O, ik weet het, dat heeft Jozef niet kunnen bezien, toen hij aan het zadel van een kameel naar Egypte werd voortgesleept en achteromzag en riep: “O broers, help me, Juda, red me toch.” Toen heeft hij het niet kunnen doorgronden. Maar als “de reden” des Heeren hem doorlouterd heeft, dat wil zeggen: Als hij in de smeltkroes der verdrukking tot de conclusie komt, tot de slotsom komt, tot de slotsom van het geloof: “Heere, Gij hebt het goed gedaan, Gij zult mij leiden naar Uw raad. Dat zal God doen!”

Daarom, hoopt op den Heere, gij vromen. Want is Israël in nood, in zielennood, zijn de omstandigheden zo, dat gij met Asaf haast zou zeggen: God denkt er niet meer aan en God weet er niet meer van en de wereld heeft voorspoed, maar mijn bestraffingen zijn er elke morgen. O, leg uw ziel dan ter ruste op dit woord van God: “Gij zult mij leiden naar Uw raad.” Dat zal God doen hoor! Of u het gelooft of niet, of u er de troost van hebt of niet: God zal u leiden naar Zijn raad, en dan kom ik nog eens terug op “het binnenste” van die raad van God. Dat is, zei ik reeds, het offer van Jezus Christus als de hoogste openbaring en de rijkste betoning van Gods bedoeling in de volvoering van Zijn raad. Als ik zie in dat heiligdom hoe Jezus Christus in de nacht van Zijn leven, Zijn hand uitstreckte naar Zijn Vader en vroeg: “Vader,

reik Mij de hand, want alleen kan Ik niet verder.” Toen heeft God die hand geweigerd. Het was een reine hand, het was een onbezoedelde hand, het was een heilige hand, het was de hand van Zijn eigen Kind Jezus. “Mijn God, Mijn God, waarom verlaat Gij Mij?” Maar die hand heeft God geweigerd, opdat Hij uw vuile, uw melaatse, uw door de zonde bevleete hand zou kunnen vatten naar “Zijn gerechtigheid” en u uit de ruisende kuil en het modderige slijk zou kunnen optrekken, opdat gij nabij God zou zijn. Gij zult mij leiden naar Uw raad en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen.

Hier opent zich het zalig perspectief, het einde des geloofs. Let goed op, hier staat niet: “En daarna zult Gij mij zaligheid schenken,” maar: “En daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen.” Asaf was niet ontbloot van zaligheid. De Heere heeft gezegd: “Zalig zijn ze die hongeren en dorsten, die treuren en die verschoven zijn op deze wereld, om Mijnentwil.” Die zijn helemaal niet heerlijk, maar die zijn wel zalig!

Nu zegt Asaf: “Wat dan nu aan de zaligheid ontbreekt, dat is de “heerlijkheid”, en die zal ik straks zien. Laat ik dan nu genoeg hebben aan de zaligheid, dan krijg ik straks de zichtbare zaligheid, de aanschouwing van de zaligheid, dat is de heerlijkheid.” Begrijpt u?

Nu zegt hij: “En daarna, nu nog niet, maar als ik de raad Gods heb uitgediend, als ik er door de Heere naar Zijn raad geleid ben, als Hij mij als een schaap door het donkere dal dezer wereld geleid heeft.” Nee, nu nog niet de heerlijkheid, nu nog strijd, nu nog waken, nu nog arbeiden met de talenten, die God ons gegeven heeft, nu nog door de koude nachtwind geteisterd, nu nog door de vijand belaagd, nu nog door de zonde verzocht, nu nog door de duivel bestreden, nu nog door mijn eigen hart terzijde afgeleid, nu nog in de nacht, wachtende op de Heere, geleid door Zijn raad. Maar dan naar het licht; dan naar het nieuwe Jeruzalem; dan naar de eeuwige vreugde; dan naar de eeuwige heerlijkheid en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen. Ja, ach, daarom moest Naomi naar Moab en daarom moest Jozef naar Egypteland, en daarom moest Daniël in de kuil en de drie jongelingen in de oven en daarom moest Asaf de verdrukking, de slagen, de dagelijkse tegenheden, die als een stroom over hem gingen, ontvangen, opdat hij genade als genade zou zien, maar daar nu ook voldaan zijn hoofd op zal nederleggen.

Nu geliefden, is het u ook goed nabij God te zijn? Zegt gij ook met Asaf: “Ik zal dan geduriglijk bij U zijn.” Of hebt u daar geen behoefte aan? Rukt ge u liefst zo lang mogelijk van God los en dwaalt ge liefst zo ver mogelijk van God weg, doende hetgeen goed is in uw eigen ogen?

O bedenk dan, hetgeen Asaf van de goddelozen zegt: “Immers zet Gij hen op gladde plaatsen, Gij doet hen vallen in verwoestingen. Hoe worden zij als in een ogenblik tot verwoesting, nemen een einde, worden teniet van verschrikkingen! Als een droom na het ontwaken! Als Gij opwaakt, o Heere, dan zult Gij hun beeld verachten.” Dat is het lot van degenen, die zich van God hebben losgerukt en die hun eigen wil doen en naar hun eigen raad wandelen. O, u kunt het ver brengen hier in deze wereld. U kunt veel

rijkdommen vergaderen, u kunt bij de mensen heel wat gepresteerd hebben, maar God zal uw ijdel beeld verachten, wanneer Hij zal opwaken, wanneer gij uit de droom van dit leven zult ontwaken, dan zult gij de werkelijkheid zien, die Asaf gezien heeft aan deze kant van het graf, toen hij in Gods heiligdom inging. Toen zei hij: “O God, voor geen duizend werelden wil ik mijn armoe ruilen met de voorspoed van de goddelozen. Nu weet ik het Heere: Gij leidt mij naar Uw raad en in Uw raad is al het bittere zoet; in Uw raad zullen alle dingen medewerken ten goede, namelijk voor diegenen, die naar Uw voornemen geroepen zijn.

Wel nu, Heere, dan leg ik mij neder op Uw voorzienig bestel. Als Gij dan mijn rechterhand vat, dan leg ik vol vertrouwen mijn hand in Uw hand, dan maak ik een verbond met U, dan laat ik me leiden en als ik dan nog wederstrevig ben, als er tijden in mijn leven zijn, dat ik het weer niet wil; Heere doe dan, wat ik niet wil; geef mij dan, wat ik niet hebben wil en ontnem mij dan, hetgeen waaraan ik vastkleef, maar laat me altijd bij U zijn.” Ja, dat is de beste plaats in de hemel en op de aarde. Ik zal dan geduriglijk bij U zijn!” Maar denk er ook aan, vergeet het nooit, dat is het gevolg van: Gij hebt mijn rechterhand gevat. Al het bij God zijn, wat niet het gevolg is van “Gij hebt mijn rechterhand gevat,” is niets anders dan vleeselijke vermetelheid. Als ge niet weet, dat God ook uw hand vatte, dat Hij uw leven nam, dat uw zin en uw wil, uw hartstochten en uw denkwereld, op Hem gericht werden, als er nimmer een tijd in uw leven kwam, dat u uw leven “omkeerde tot Hem”, denk dan niet dat gij bij God zijt, dan zijt gij op de verkeerde weg. Maar zo er ooit een tijd in uw leven is aangebroken, dat God u bij de hand vatte; dat Hij u in uw hart greep; zodat gij niet meer vermocht te zondigen, vanwege Zijn hoogheid; en dat gij met een hartelijke droefheid over uw vorig leven, u aan Zijn voeten neerboog en een genadig God zocht en vrede met Hem zocht, Die gij door uw zonde bedroefd hebt. Weet dan: God heeft uw rechterhand gevat. Ruk u dan niet los als een balorig kind, dat meent het beter te weten dan zijn vader en dan zijn moeder. Als uw trouwe Vader u leidt door donkere dalen, klem u dan temeer vast aan Zijn beleid. Zoek rust in de openbaring van Zijn Raad. Bedenk, als God mijn rechterhand gevat heeft, dan weet Hij wat goed voor mij is. Dan zal ik in mijn tegenheden mijn nood aan Hem klagen en dan zal ik in mijn duisternis op de Heere blijven wachten. Ja, dan zeg ik met Job: “Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?” Dan zijt gij reeds “binnengaande” in Zijn heiligdom en als gij in dat heiligdom moogt bemerken, waar het God om te doen is en welk een prijs God voor uw leven gaf, dan zult gij in zalige verwondering hier reeds neerzinken en het uitroepen: “Gij zult mij leiden naar Uw raad. Ik zal het kruis Hem vrolijk nadragen!”

Ik blijf den Heere verwachten;
Mijn ziel wacht ongestoord;
Ik hoop in al mijn klachten,

Op Zijn onfeilbaar woord;
Mijn ziel vol angst en zorgen,
Wacht sterker op den Heer,
Dan wachters op de morgen;
Den morgen, ach, wanneer?

En dáárna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.